

GOPO

ÎN

100 DE PAGINI DE BANDĂ DESENATĂ

Coordonatori:
ANCA MOSCU
LUCIAN C. OANCEA

GRAFIC

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE – *Ion Popescu Gopo, un cineast cu dublă vocație de Dana Duma* / **7**

PREFAȚĂ – *Povestea neștiută a desenatorului Gopo de Dodo Niță* / **9**

CAPITOLUL 1 – Comic Strips / **13**

Anii '40: un adolescent bucureștean de Eduard Pandele / **14**

CAPITOLUL 2 – Aventurile lui Homo Sapiens / **33**

Omulețul lui Gopo în paginile revistelor Cravata Roșie și Luminița de Dodo Niță / **34**

CAPITOLUL 3 – Scurtă istorie a cinematografului / **51**

Scurtă istorie a cinematografului... și nu numai de Lucian C. Oancea / **52**

CAPITOLUL 4 – Unghiurile peliculei / **75**

Zâmbete (cinematografice) pe bandă (desenată) de Eduard Pandele / **76**

CAPITOLUL 5 – Film Dicționar / **97**

Tălmăcirea filmului de Lucian C. Oancea / **98**

CAPITOLUL 1

COMIC STRIPS

ANII '40: UN ADOLESCENT BUCUREȘTEAN

de Eduard PANDELE

Ce naște din pisică șoareci mănâncă și, în ciuda opoziției înverșunate a mamei, sătulă de nesiguranța materială aferentă meseriilor „artistice“, adolescentul Gopo a luat-o pe urmele tatălui (pictor, sculptor și caricaturist), debutând în 1939, la 16 ani abia împliniți, cu o serie de caricaturi în ziarele vremii.

Dar pasiunea sa devoratoare era animația, iar *comic strip*-urile care au urmat o demonstrează fără dubiu. Dacă la început Gopo umplea spațiul panoramic de care dispunea în revistă cu simple glume statice cu și despre bucureșteni, foarte curând a spart spațiul în multiple instantanee dinamice, piese de puzzle care se alipeau în mintea cititorului. Mișcarea e omniprezentă, chiar și în *strip*-urile „instantanee“, precum cel cu polițista de circulație înconjurată de șoferi căzuți în admirație, pentru ca unele dintre producțiile mai târzii să fie chiar mini-scenarii vizuale – adică *storyboards*, ca să folosesc termenul consacrat, dar care lipsește încă din DEX.

Influențele sunt și ele foarte clare, de la Gertie, dinozaurul lui Winsor McCay, plasat într-un București aflat sub asaltul mașinilor și al modernității, la clovnul Koko, personajul lui Max Fleischer, metodă originală de a atrage călători în tramvaiele devenite prea scumpe, la Chaplin, devenit bucureștean care omoară purici cu ciocanul, sau la Haplea,

personajul lui Nicolae Batzaria, animat de Marin Iorga, devenit la Gopo... orășean, și, bineînțeles, la Disney – care încă mai era, în anii '40, idolul și competitorul tânărului Gopo.

Originalitatea lui Gopo e și ea evidentă, mai întâi prin cristalizarea stilului propriu, Gopo renunțând încetul cu încetul la detalii pentru a se concentra pe esențial (seria de parodii după clasici e un excelent exercițiu, dar și o demonstrație că tânărul Gopo, deocamdată, se pricepea mult mai bine la desen decât la cuvinte), apoi prin personaje – Don Solo, artist polivalent care căpăta alte abilități artistice cu fiecare pălărie pe care o purta, Fericitul Augustin, versiune burgheză, durdulie și posesoare de canotieră a unui anumit omuleț celebru (și Augustin, iată, călătorea prin istoria umanității!), sau proletarul anonim care se lupta cu șefii, sloganurile și... strungul.

Dacă multe dintre glume sunt tributare epocii lor (unele, precum cele cu vânători, riscă de-a dreptul să oripeleze sensibilitățile contemporane), altele sunt (în contextul anilor în care au fost desenate) surprinzător de progresiste. În general, Gopo rămâne însă apolitic și cosmopolit, glumele lui reflectând războiul și schimbarea de regim politic fără să le numească direct. Un capitol interesant, care dezvoltă devenirea lui ca artist și prilejuiește o călătorie în anii '40 ai secolului trecut.

